

Boj se suchem.

(k zamyšlení)

Není snad člověka v naší zemi, který by se nesešel s projevy sucha. Především však s mnohým mluvením, odbornými studiemi, náměty i protesty, nemalými finančními prostředky a mnohou energií, určenou pro boj proti suchu. Kdy suchem se rozumí nedostatek vody v zájmovém území člověka, ve smyslu jeho potřeb a představ. Přičemž sucho údajně a jednoznačně způsobuje vliv lidské činnosti. Zejména činnosti těch druhých...!?

Nahlédněme v krátkosti do hlubších souvislostí, jež jsou za příčinami onoho sucha, přičemž všeobecné mínění k uvedenému nechme poněkud stranou.

Již mluvené slovo, naší řeči, zvýrazňuje základ pro pochopení vztahu našince k suchu. Neboť podstata řešení problému není o boji člověka se **suchem**, právě dostupnými lidskými prostředky, nýbrž v boji každého člověka s vlastním uchem, s **uchem**. Tedy s nástrojem pro naslouchání řeči. Také však „řeči“ proudů a forem života přírody a vesmíru, k čemuž zajisté patří řeč vody, také lidského těla a mnohé související. Voda v krajině již mnohá léta výstražně „volá“, leč lidé neslyší, protože nechtějí vědět, jsouce jednostranně zaměřeni jen na tzv. pokrok své vědy a techniky, chtějí globální a spotřební ekonomiky a na nadřazenost vlastního vědění, přání a potřeb.

Z krajiny se již pár století vytrácí vláha, protože člověk k ní ztratil vztah. V čem spočívá?

Příkladně, každému záčkovi je jasné, že chce-li sledovat třeba televizi či užívat mobil, musí být přístroj naladěn na příslušné elektromagnetické vlnění. Než..., voda také vyzařuje a ladí se s mnohým v přírodě. Ovšem na „frekvencích“ které jsou akceptovány živými organismy a pro ně. Člověka při tom nevyjímaje.

Tedy, chce-li člověk druhého o něco požádat, o něco poprosit, či něco sdílet, je nezbytná úcta k dotyčnému i vděk za to být obdarován. Zároveň být pro druhého hoden obdarování a sdílení, svou vstřícností, laskavostí i věcností, pro vzájemné vyrovnání. Jde zde jednoznačně o kvalitu mezilidského vztahu. Nu a chce-li mít vodu, musí se podobně naučit naslouchat „její řeči“, její kvalitě. Také umět poděkovat a dát protihodnotu.

Člověk a ani jeho stát nejsou pánem a už vůbec ne oprávněným vlastníkem vody, nýbrž již pár století jen chtivým uživatelem – nic nedávajícím sucharem. Ve způsobu myšlení člověka je niterná vuschlost, tedy chybí „vláha“ niterna, a i voda v jeho tělesné schránce ztrácí tímto „komunikující“ vitalitu. Čtenáře by snad mohlo právě nyní napadnout dát vědomě něco vodě z jeho vnějších prostředků a dovedností, dle jeho dobrého mínění. Ale tím se věc neřeší, neboť soudobý „stav vody“ v člověku a zdravá voda v přírodě se převážně odpuzují.

Je to způsobeno ryze jednostranným myšlením člověka, jež se připoutalo k prachu země, k jejímu hutnému materialismu. Jemná životodárná záření mnohotvarých forem života tím vytlačil za okraj svého vědomí a nahradil „moderními technologiemi a svým pokrokovým věděním“ a svévolným způsobem života. Vyřadil se tak z proudů života a kráčí raději o svých „berlích“.

Něco takového voda nezná neboť ona je nedílnou součástí proudů života a nelze ji omezené lidské věci vnutit. Životodárnost vody je v její vláze, jež je ve svém projevu vláčná, přítulná, zurčivá a chladivá. Nu a v lidském těle je a má být velmi významným „nositelem“ vstřícnosti, hřejivého srdce a jasné věcnosti. Ne nadarmo jsou malé a zdravé děti jako voda. Jsou pružné, radostné, zvonivých hlásků, vděčné a vidí, i slyší, věci života, jaké vskutku jsou. Žel, pak človíček dospívá a stává se rozumným, díky jednostrannému systému vzdělávání a požadavků společnosti, jsa přinucen potlačit svou pružnost i vděčnost a nahradit je strojeností, jíž jej „obšťastnila“ soudobá věda, technika a chtěvá zistnost.

Když přichází novorozenec na tento svět, jeho nitro je, dle řádu bytí, „naladěno“ na jisté uspořádání a možnosti života daného prostředí a to právě v čase kdy se rodí. Má v sobě „vklad“

schopností, vlastností, vloh a osudových vláken, kdy mu aktuální prostor a živoucí formy životního prostředí v průběhu jeho života umožní zdravý vývoj i nápravy omylů.

Novorozenec je již naladěný na děje i stav přírody a stav stávající společnosti, které mu v průběhu jeho života umožní rozvinout se ku prospěchu sebe, společnosti, i ku prospěchu krajiny a sil přírody. Prostě je mu „přiděleno“ životní prostředí, stejně jako tělesný nástroj k smysluplnému životu. K tomuto prostředí patří zajisté i svět živlů, stav rodné krajiny, spolutvorů a všech bližních, včetně společenského uspořádání. Tak je to normální.

Avšak stalo se, že tzv. pokrok, který se jednostranně rozvíjí nesmírnou rychlostí, na úkor prostředí i živlů, mění formy i hybnost tohoto prostředí několikrát za lidský život a tedy nutí lidské tělo i jeho „psyché“ k mimořádným životním rozhodnutím, ke kterým ale nejsou při zrodu jak duše, tak tělesnost dostatečně vybaveny. V boji pak o živobytí a „o místo na slunci“ musí nezdědka formovat svá rozhodnutí v rozporu se svou rodnou přirozeností. Musí „sahat“ často za hranice svých možností. Tím se ale formují parazitní vlastnosti a produkty člověka mající příčinu ve stresu, obavách, strachu a nejistotách všemožných forem. Stres, strach a následná laxnost či chtivost je obrannou reakcí vrozené přirozenosti na nepřirozené změny daného prostředí. Ne nadarmo revoluční mládí považuje generaci svých rodičů a dědů často za „zaostalou“ a usedlou a naopak starší generace považuje ono mládí za ztřeštěné a nezralé. Jedni již nestaví na druhých, chybí porozumění, tedy vláha ke sdílení hodnot života. Vztahy vysychají a drolí se.

Stejně jako zdravá voda plyne v krajině, tak plynou zákonitě i proudy života v životě lidském. Je-li krajina radikálně člověkem měněna, je přirozenost člověka vystavena nepřiměřenému tlaku, na který není původně stavěno (zroeno). Neboť zdravý vývoj člověka je plně vetkán a předurčen do řádu vývoje krajiny zrození. Zásah do tohoto vývoje je vždy destruktivní a přináší matoucí těžkosti ať už silám přírody či do životů lidí samotných. Ostatně, každý si může doslova ověřit, kde jsou v žití jeho hranice stresu a nadměrného vzrušení, třeba měřením krevního tlaku, pulzu, či stavem zornic.

Nuže, podívejme se nyní, pro názornost, do ničivých zásahů lidí v základech naší krajiny za posledních 100 let, což zákonitě také vede k niterné degeneraci lidské populace zde žijící a to ve všech oborech.

Nejprve je nutné oddělit nápravnou funkci přírodních sil od svévolného působení člověka naší společnosti. Živým obrazem nám budiž právě zmíněná voda.

Anatomie a fyziologie člověka jsou člověkem medicínsky podrobně propracovány, avšak niterno člověka je „půda“ téměř neznámá, přesto že je tím hlavním. A ta niternost je právě onou neznámou „zvlhčující“ esencí. Anatomie a fyziologie vody je na tom mnohem hůře, o jejím „niternu“ lidé ví jen velmi málo. Neboť neznají podstatu vztahu vody k celku. Ke krajině, přírodě a všehomíru. I k člověku.

Začněme s „vodíkovými můstky“ ve vodě, které jsou vedle látek v ní rozpuštěných a obsažených, zásadním nositelem jistého „vodního vědomí“. Nikoli však vědomím samotným.

K oživení obrazu může přispět život včel. Vodíkové můstky mezi molekulami vody, říká se jim někdy „ledinky“, jsou jako nožičky včel, díky nimž se včela nejen pohybuje, ale včely se jimi také vzájemně drží, vytvářejí živoucí smysluplné chomáčky. Ovšem jen za podmínek, že ve včelstvu je silná „královna matka“. Tato matka je „tvůrcem“ včelích zárodků a je zároveň spojnicí s vyššími stupni života. Pokud je matka slabá nebo uhynie, včelstvo se rozpadne, neboť vyschnulo spojení s proudy života.

A stejné je to u vody. Ztrácí-li spojení s vyššími proudy vodního živlu, pozemská voda niterně vysychá a hyne. Následuje její vytrácení ze životního prostoru krajiny Země. Což je mimo jiné spojeno s následky přívalů, coby nezpůsobivosti v souladu vody, ovzduší, půdy a „planetární elektřiny“.

Jen pár příkladů vyplývajících z nesprávného myšlení, názorů, představ a činů lidí, způsobující ztrátu vitality a umírání vody v krajině.

- Městské aglomerace nad 10 000 obyvatel, v níž voda ztrácí regenerační schopnost a spojení se svým živlem.
- Stav lesů a lesní půdy, jako celistvého živého organismu, včetně hospodaření v nich.
- Stav polností a nevyvážený způsob obdělávání i osevu, souvisejícím s chtivostí a dotačními tituly, včetně vibrační techniky a průniku vysušujícího elementu jemně rozptýlené legované oceli do půdy.
- Přehrad a vodní díla, jež zastavují životní proudění vody, s odběrem vitalizující energie včetně užití turbín v nich. Navíc, činnost turbín způsobuje kavitaci, jež způsobuje násilnou destrukci vodních můstků, což si ale voda „pamatuje“.
- Regulace vodních toků, jež odděluje vodní tok od vodního „zázemí“ - povodí. Vodní vlásečnice zázemí vysychají a mizí. Regulace zbavuje vodu jejího svého vlnění a tím opět odděluje od vodního živlu. Neobstojí ani argument ochrany před záplavami, neboť záplavy jsou přirozeností vody, jež regenerují sílu vlásečnic v povodí, mající významný vliv na vitalitu formování nejen rosy, ale i síly prameniště.
- K tomu patří i vysoušení mokřadů a meliorace.
- Široké spektrum technik elektromagnetických záření, jež „znervózňují“ a špiní vodu již v zárodečném stavu a navíc poškozují jemné životodárné vibrace ovzduší.
- Spaliny z pohonných hmot a průmyslové činnosti, jež mnoze nahradily kondenzační jádra vodních par, jež mají v přírodě podstatu v prachu země (látek na bázi křemíku), a rostlinném pylu. Navíc spaliny ovlivňují posoupnosti průchodu kosmických záření v atmosféře a její elektrizující vitalitu.
- Osvětlení měst a liniových staveb, jež ničí hmyzí populaci, která je nedílnou součástí řádu přírody, mimo jiné zajišťující kyprost, vláhu půdy a její náboj.
- Kondenzační stopy letadel, jež brání v plnohodnotném osvitě krajiny, mající vliv na bohatství rostlinného růstu včetně produktů fotosyntézy, jež stroje navíc nadměrně spotřebovávají.
- Správa vod nezpůsobitelnými státními orgány, neboť žádný úřad nemá schopnost empatie. To může mít jen člověk sám.
- Agresivní produkty lidské činnosti od plastů, chemikálií, potravin a léků včetně odpadů, k nimž patří i produkty lidského vylučování, způsoby lidského myšlení a emocí, jež se nezachvívají v řádu bytí.

Výše uvedené bohatě stačí k tomu, aby nás voda opustila a tento vědoucí živel od lidí odstoupil. Samozřejmě nezřídka provázen výkyvy a razantní vodní spouští.

Ale tato úvaha nemá být jen doplňujícím suchopárným gestem. Chce nabídnout podnět k nápravám a návratu člověka k proudům života oživením „vědoucí“ vláhy, jež směřuje k živlu vody a jejímu křišťálovému daru.

K tomu nejsou potřeba žádné peníze, ani podpora státu, organizací a spolků ani pozemské bohatství. Na počátku je vždy poctivá a uctivá snaha, osobní prostor pro vyvážené zabývání se a skutečná trpělivost. Neboť jádro proměny se může udát jen v nitru člověka samotného. Proměna pak způsobí, že se pozvolna proměňuje i tvůrčí vztah člověka k jakékoli jsoucnosti světa, tedy i k vodě. Formuje se nový způsob zářivého myšlení a vitality.

Vhodným nástrojem pro první krůčky může být tzv. dešťová hůl. Sice se to může jevit jako dětinský nápad, pocházející od přírodních kmenů či starých kultur, ale právě tato „dětinskost“ má schopnost léčit skutečnou hloupost člověka.

Nejde při tom o to přivolat déšť kdykoli se komu zachce, neboť taková svévole není možná, ale o plné vcítění se. Dnes je pro to výraz „empatie“. Empatie neboli vcítění se, označuje nejen porozumění emocím a motivům druhého člověka, ale v rozšíření i do působení sil přírody. Schopnost empatie je však funkční jen v umění odložit vlastní názory, hodnoty a předsudky. Klidná empatie také není citlivůstkářství a „sluníčkářství“ jež se za soucit považují.

Vcítění se do „atmosféry“, spojené v našem případě s deštěm, tedy rezonance (spoluzachvívání se) se sférou působení živlu vzdušné vody, je vždy spojeno s vědomým probouzením niterného tepla – „vláhy lidské“.

Totíž samotné myšlení, jehož má dnešní člověk plnou hlavu a jež se projevuje vnějším i vnitřním destruktivním přetlakem názorů, představ a pravidel, vlastních ale i cizích, se pojednou od toho uvolní a počne držet jistou „strážní bdělost“ pro svobodný projev vnitřního pohybu. Prostě poslouží formování vnitřnímu projevu jako uvědomělý ochránce... nesen sloužícím „hlasem“ deště. Být **přítom**, což je bdělá **přítomnost**, kdy myšlení slouží k naplnění „prostoru“ silou nitra. A změní-li se způsob myšlení, změní se časem také mnohé v krajině... Nuže!?

Pod klenbou oblaků se hůl v ruce nastaví na její šumění. Smyslový aparát mozku **nenásilně** počne nerušeně naslouchat šumění malých lasturek v dešťové holi. V oživeném prostoru je zvuk sypoucích se lasturek a zároveň se pozvolna uvolňuje jemný pohyb prvních stupňů vstřícné srdečnosti nitra (vláhy) k onomu šumění. Empatie ke zvuku deště. „Vláha“ nitra pozvolna proniká nejen lidským vědomím, ale skrze lidskou ústrojnost prochvívá více či méně aurou lidské bytosti.

A tu je pojednou člověk „nasyčen“ vjemem způsobujícím, že člověk „vyzařuje“ živý obraz chvění deště, prostoupeného však jemně zářící vláhou vnímavé srdečnosti. To není představa deště, ale živoucí nezávislé chvění, jež se díky rozechvělé niterné hybnosti, spojené s hybností přírody deště, začne spoluzachvívát se silami živlu vody. Tato interakce se zpětně odráží do volného vědomí „plněného deštěm“ a zároveň formuje, v sílícím niterném naslouchání, obraz „dostupnosti“ skutečného deště v okolí volajícího. Je-li záměr přírody „pršet“, je mocí živého dění v nitru volajícího zvýšena pravděpodobnost, že bude pršet i v místě, ve kterém to neměl vedoucí proud sil vodních živlu v „úmyslu“. Zde však nesmí být lidské chtění, aby přelo, ale jen nezávislá síla niterného živého obrazu „pršení“. Jen přítomné, vstřícné naslouchání šumu deště ve vědomí a prostoru.

Není-li moc vodního živlu v atmosféře „dostupná“ niternému vyzařování, nebo je-li silně znečištěna (vysušena) produkty lidské chtivosti, niterné chvění samo vycítí nedostupnost vodních sil. Nebo také nesprávnost ve formování niterné přirozenosti. Avšak i to je velký úspěch neboť pak člověk ví. A ví, že příroda má svůj řád věcí a dějů, které musí každý cítit, a za to i děkovat. Nu a skutečný dík je právě ono vědomě živé dění nitra. Nikoli tedy uvažování, názory a představy.

Zajisté podobný přístup lze užít i v případě přivalového deště, kdy „empatie mohutnosti deště“ je sycena laskavou míruplností. Avšak i zde musí být člověk střízlivě živý, neboť silný déšť bývá často provázen silovými výboji blesku. Nelze doporučit zkoušení empatie k těmto výbojům. Neboť vstřícná interakce lidského vyzařování, k projevu vzdušné mocnosti, může zvýšit pravděpodobnost přímého zásahu bleskem, či úderem jeho „bratříčka“, anebo alespoň poškodit auru člověka. Jsou věci v přírodě a kosmu, které člověk nesmí přestupovat, nechce-li se se zlou potázat. Což se stane při suchopárnosti bez empatie...co možno nazvat magií. Tedy vnitřním děním, které porušuje zákony harmonie, jednostranným ovlivňováním a vnucováním vlastní vůle řádu přírody.

Schopnost vstřícnosti nitra k živoucím dějům přírody a opakováním, s úctou a trpělivostí roste a tato rostoucí vstřícnost je sdružující síla magnetické přitažlivosti lidské podstaty. Čím jemnější a silnější, tím působivější do prostoru i úrovní proudů života. Takto usilující člověk probouzí a sílí svoji pravou přirozenost, on jí „vidí“ a zároveň „naslouchá“, co mu přirozenost jeho člověčenství z přirozenosti přírody a všehomíra „říká“. Nejen pro náš příklad s deštěm a bouří, ale i plným vnímáním jiných forem vody v přírodě, samotné půdy, vzdušného oceánu, rostlin a hmyzu, živočišstva a i projevu lidí.

Pak stačí již jen onu přirozenost pozemsky s důslednou rozvahou uskutečňovat. Neboť i toto uskutečňování je součástí živoucího obrazu ve zpětném působení, protože „neviditelné“ síly přírody stojí i za všemi přítomnými pozemskými činy. My lidé, máme pro to i správný výraz – „**přesvědčení**“. Což znamená: „**přes** vidoucí **vědění** k **činění**“. Čehož produktem je živá účelnost a přítomná krása! A tato krása se nezřídka násobí prožíváním ušlechtilé hudby a zejména **skutečnou** zbožností.

Pozemské vědění a učenost, se zpravidla užívají jen v oboru myšlení a bez vláhý nitra jsou v prožití sucharem života. Neboť svět přírody a všehomíra je a bezchybně funguje do nejmenších detailů a bez odpadu či zádrží. Což se nedá říci o lidské společnosti, která si říká demokratická a dikcemi civilizovaná. Je jedno, zda západní či východní, neboť ani ona „hloupá“ květena neroste na západ nebo na východ, nýbrž jedině ke zdrojům života, v jejím případě ke Slunci a vládcům živelů. Člověk ale má a musí především usilovat ke Světlu a to probuzeným vlastním světlem, vstřícnou vláhou sílicího nitra, neboť toto nitro obsahuje již od počátku lidství světlo vědění, i vedoucí schopnost cest lidství v celistvosti přírody a všehomíra. A má a musí se tomu podřídít každé lidské společenství, pokud nechce utrpět ponížení ve smyslu připoutání se ke svým ryze pozemsky zjištěným názorům a představám s jejich neduživými polotovary.

V případě empatie k projevům lidí je nezbytné být obzvlášť obezřetný, neboť, jak bylo uvedeno, většina nás, lidí, není dostatečně propojena s řádem života, nýbrž je propletena s temnělou minulostí produktů lidstva a zdaleka nemá tolik niterné vědoucečnosti, která by jednoznačně rozlišila, co je pod vládou tvůrčího řádu skutečného bytí a co patří k odchylným vazbám na světy lidských provinění.

Nu, a jednoho dne se člověk již přestane lopotit jako Sysifos, aby mu vše padalo zpět na jeho umíněnou hlavu, či jako Tantalos, před nímž každé požehnání darů přírody raději vždy uhne. Oni totiž nejsou bájně postavy, ale jsou již po tisíciletí skutečným ztělesněním suchopáru lidských povah, především však způsobu myšlení dneška.

V Komni 22. 5. 2019

